

Ái Hữu Công Chánh

Hạng Hai

Phan Nam Quảng

Anh Duật mang tặng tôi "Lá Thư Ái Hữu Công Chánh". Tôi đọc và cảm động. Có một thứ tình cảm nào đó ràng rịt những con người cùng nghiệp cảm với nhau. Tuyệt vời!

Đó cũng là động cơ khiến tôi viết những dòng tản mạn này. Một chút gì đó để trang trải cho nhau.

Thoạt đầu, tôi chẳng phải là công chánh thứ thiệt. Một thứ gì đó tương cận, Công...Binh! Thừa bé tôi mê kỹ sư công chánh lắm. Nhưng ở quê mình mấy ai có đủ điều kiện để học thành tài ngành này! Cả tỉnh, kỹ sư công chánh thời ấy chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi nên làm chi đến phiên tôi?

Chiến tranh và hoàn cảnh đã đẩy đưa tôi trở thành công chánh hạng hai, Sĩ quan Công Binh QLVNCH. Công Binh sơ cấp, trung cấp, rồi cao cấp đã cho tôi cái được gọi là tương đương kỹ sư. Nhưng thiệt ra, hình như thiên hạ vẫn dành cho tôi cái hạng hai ấy như một điều gì nên tự hiểu.

Nhưng cũng nhờ thứ hạng hai này mà tôi được cải tạo thiệt kỹ: Năm năm miền Bắc và bốn năm miền Nam vì can tội Đại Úy Đại Đội Trưởng Công Binh. "Mười năm lính - chín năm tù" đủ cho tôi đi Mỹ (H0-4) để hoàn thiện giấc mơ Civil Engineer của mình.

Đến Mỹ năm 1991, tôi vào Đại học San Jose State University. Sau nhiều năm miệt mài tôi tốt nghiệp văn bằng Kỹ Sư Công Chánh, ưu hạng. Lúc ấy, tôi đã tròn 54 tuổi. Tôi viết thư gửi về cho mẹ ở Quảng Nam kèm theo bản sao bằng tốt nghiệp: "Mẹ ơi, con đã làm được điều mà con đã hứa với mẹ. Mong mẹ yên vui! Thương mẹ nhiều...". Mẹ tôi đã ngoài chín mươi khi nhận những giòng thư này. Và mẹ tôi đã yên giấc ngàn thu một cách ung dung tự tại sau đó vài năm. Có lẽ mẹ tôi đã mãn nguyện vì các con của mẹ đã thực hiện được hoài bảo mà

mẹ ấp ủ từ lâu xa trong nghiệt ngã cảnh đời mẹ góa con cô.

Hơn mười năm qua làm việc chung với các anh chị xuất thân từ Công Chánh Phú Thọ trong Caltrans tôi mới thấy cái học của người xưa ở xứ mình cũng thật đáng tự hào! Chắc chắn là chẳng thua chi các trường danh tiếng ở những nước tiên tiến! Cái đáng trân trọng nhất là sợi dây tình cảm mà các anh chị dành cho nhau! Nghe chuyện Ông Già Thiều đùm bọc những người đến sau mà tôi thật lòng cảm động? Trong những người ấy hình như có anh Trần ĐứcMười nay đã sớm ra đi!!!

Tôi vẫn chỉ là ái hữu hạng hai nhưng vẫn đề tự hiểu thì bây giờ đã hiểu và hiểu thật đậm đà. Ông già Quyên và Ông già Quế lại sẽ về hưu tháng này! Tôi thấy có chút gì nghẹn nghẹn ở cổ. Vô thường!

Thơ

Hai một Một hai 2009

Ngày kỹ sư Nguyễn văn Lâm thoát bờ sông mê

*Thương cảm, **bông** (Paris)*

Thương Lâm

Đi hay ở nghĩa chi mô
 Răng mà không nói để lo Lâm à
 nơi đây tháng lại ngày qua
 Lâm về bên nớ như là cơn mơ
 vợ không đại, con không thơ
 Lâm đi thanh thân, thoát bờ sông mê
 bến giác Lâm đã cập về
 Bạn bè lác đác, bờ mê bòn chồn
 tây phương Lâm trọn vuông tròn
 Cõi trần tục luy, mãi còn nhớ Lâm
 (đừng nghe bậu tảng mà làm)
 Luyến lưu tác dạ sóng ngầm thương đau).

Tiến sĩ Phạm văn Thoại